

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΧΑΡΙΣ ΣΤΗΝ 4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ ΚΥΜΑΤΙΖΕΙ ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ. ΟΙ ΔΙΧΟΝΟΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΛΕΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΠΑΡΑ ΕΝΑ ΚΑΚΟΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙΝΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΩΣ ΚΑΤΑΝΤΑ ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΟΤΑΝ ΧΕΙΡΗ Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
36000

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΝΤΑΡΦΑΝΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΥ, ΠΟΥ ΕΘΑΥΜΑ ΤΟΥΡΓΗΣΕ ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΚΛΗΡΑ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΕΡΗΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΝΕΜΟΥΣ

ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΕΙΔΙΚΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ „ΝΕΟΛΑΙΑΝ” ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

—ή συνέχεια—

Δύο-τρεις άνδρες κρατήσανε οι φοβερές εκείνες στιγμές και οι δύο αντίπαλοι σηκώσανε τα σπαθιά ό ένας ενάντια στον άλλο.

Ο Τουνεζιάνος κατάφερε μία φοβερή σπαθιά πάνω στο Ρωμαιο, μία σπαθιά που αν δεν πρόκανε κενός να πηδήει πλάι, θα τον έκοβε σε δύο κομμάτια.

Με μία αφάνταστη γρηγορόδα τότε ο Σταύρος ο Αρμυρίνης, γιατί αυτό ήταν το παλληκάρι του «Αγυλλέα» που ρίχτηκε άπ'αυτο στον τρομερό Τουνεζιάνο, κατάφερε μία λωστή σπαθιά στον άνωμένο γίγαντα, που δεν πρόκανε να δαγκωθεί.

Το σπαθί που πέτυχε στη μέση του κορμιού και τον έριξε κάτω, σαν να τον θάρσσε αστροπελεκί. Αυτό το σκότωμα του Τουνεζιάνου γλύτωσε τον «Αγυλλέα» από τη καταστροφή.

Οι Αρμυρίνη και ο Τουνεζιάνος, που είχαν παληκάρια, κατέβηκαν και σάστιζαν στο σκότωμα του άρνητου τους.

Οι Ρωμιοί πέσανε άπ'αυτο τους σαν ναυαγισμένοι.

Με το γυνώ και ματωμένο σπαθί του ο Σταύρος ο Αρμυρίνης τους ρίχτηκε πρώτος, εξαλαζόντας και μέσα σε πέγνε-ξέη λεπτά της ώρας από τους Αρμυρίνη, που είχαν σαλταρεί άπ'αυτο στο ρωμείο καράβι, όσοι δεν πρόκαναν να περάσουν στο δικό τους το καράβι ή να πέσουν στη θάλασσα, σκοτωθήκανε από τους Ρωμιοί, οι οποίοι είχαν πιάσει ναυαγιστές που κινούνταν πληρώνοντας με τη ζωή τους άμεινους τη συμφωρά.

Το έλας δεν είχε θέσι στις καρδιές των φερώνον εκείνων ναυτικών.

Ο νικημένος σκοτωνόταν και πετιόταν στη θάλασσα άσπλαχνα και ακοράβια.

Επειτα από το τρακόρισμα εκείνο, που οι Ρωμιοί και το καράβι τους κινούνταν να γαθύνουν, ο «Αγυλλέας» ανοίχτηκε άρόδο.

Γλύτωσε από το «μπριγκαντίν», αλλά η «πολάκα» έργονταν άπ'αυτο του με όλα τα πανιά της φουσκωμένα.

Ο καπετάν Κωνσταντής ο Μπαλαούρδος κατάφερε να γλυτώσει και τούτη τη φορά.

Αν τρακαριζόταν με την «πολάκα» και τον γάντζωνε, ήταν άδύνατο ο «Αγυλλέας» να γλυτώσει.

Από τα παλληκάρια του άπ'αυτο από δεκαπέντε ήτανε σκοτωμένα και λαθωμένα και της «πολάκας» οι κουράρασι διπλάσια, θα πέφτανε στην κουβέρτα του «Αγυλλέα».

Ο καπετάν Κωνσταντής κατάφερε και πέρασε καμιά εκατοστή όρνυιες λοζά από το κουράρα.

Η «πολάκα» που άδειασε τη μπαταρία της.

Από τις πέγνε σιδερόμπαλες των κανονιών της η μία έσπασε την μπακαρίτσα της πλώρης του «Αγυλλέα», μία άλλη σιδερόμπαλα τράκισε την άντηνα του πλώριου του άλπιπουρου. Οι άλλες τρεις βούιζαν και ούρλιασαν πάνω από την κουβέρτα και γάχθηκαν στα νερά με λιγνότες ζημιές. Κόψανε σκονιά, τρυπήσαν κανένα-δύο πανιά και τσάκισαν μιάν άνειμίσκαλα.

Ο «Αγυλλέας» γλύτωνε.

Πίρε τον άέρα της «πολάκας» και το «μπριγκαντίν» είχε μείνει πολύ πίσω.

Η ναυμαχία κράτησε ίσως το σούρουπο.

Το «μπριγκαντίν» είχε πάθει συμφωρά και η «πολάκα» δεν κατάφερε μέσα σε άλλες δύο βόλτες ως το σούρουπο να τρακαρή το ρωμείο καράβι.

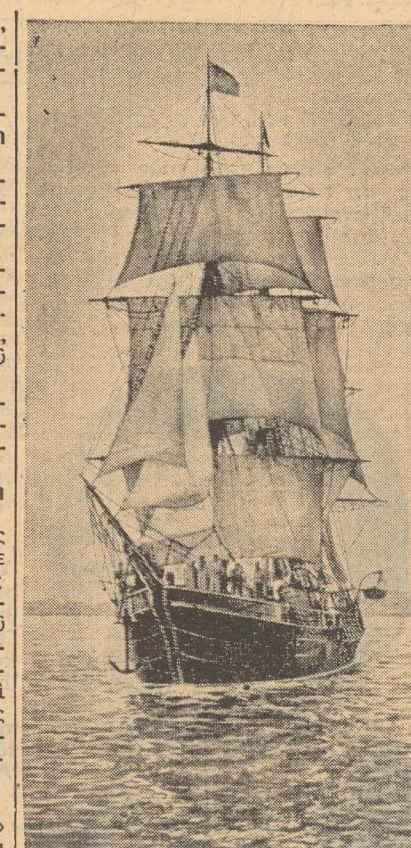
Αμα νύχτωσε πήρε τραμουντάνα.

Τα καράβια γάχθηκαν στη σκοτεινιά.

Η νύχτα γίνικε άγρια.

Απ'αυτο στον «Αγυλλέα» κανείς δεν έκλεισε μάτι.

Όλοι οι νεροί και από τους λαθωμένους, όσοι μπορούσαν βουλεύανε στα πανιά, στα έάρτια και στα σκονιά και στην κουβέρτα και στις μπακαρίτες και στα κανόνια.

Δεν έβρισκε τί θα τους εύρισκε την άλλη μέρα.

Έπει παλληκάρια σκοτωμένα, τα μαζέψανε στον κουράδω και τα σκεπάσανε με ένα μεγάλο πανί από τον τρίγκο, που τον είχανε κομματιάσει οι σιδερόμπαλες.

Ο καπετάν έβαλε πλήρη κατάρ, το Τσιρίνο και τα ξερονισία, που πέφτανε στην όντρια του Τσιρίνου, που τέξερε καλά.

Έκει έβρισκόνταναν λιμάνια και λιμνακιά, που θα μπορούσαν να κρύψουν τον «Αγυλλέα», να εξαποστάσει, να θάψουν τους σκοτωμένους του, να σταθεί τις ζημιές και να ξεποστάνουν οι νεροί, που είχανε να κλείσουνε μ'αυτο τρία ό-λόκληρα μερόνυχτα.

Με το χάραμα ο «Αγυλλέας» βρέθηκε κατά τις άγριες έρες της όστριας του Τσιρίνου.

Οι βαριάνοι δεν πήσαν πουθενά πανί. Τα δύο κουράρακια, που πάλευαν τρία μερονύχτα, δεν φαινόταναν πουθενά.

Η τραμουντάνα θα τάχε ρίξει στα ανοιχτά νερά.

Ο καπετάν Κωνσταντής κατάφερε να περάσει τον «Αγυλλέα» μέσα στο ζόρικο λιμάνι του Σκύλου και έπειτα από δύο βδομάδες από το χαροπάλεμα άριέβανσε στο νησί τους.

Από την περιπέτεια εκείνη ο Σταύρος ο Αρμυρίνης κείνιος έβλεπε αλθινα από αέλιε, δηλαδή άλάκρη την άγαστη και την έκτίμησι όχι μονάχα του καπετάν Κωνσταντή, αλλά και όλης της τσορούμης για την παλληκάρια του και την όρμη του τη φοβερή, που έδειξε να προσητά στο θάνατο.

Όλοι είχανε άναγνωρίσει πως αν τις στιγμές, που πατήσανε το καράβι οι κουράρα, δεν ώρμωσαν ο Σταύρος άπ'αυτο στον Τουνεζιάνο άρνητο και δεν τον γκρέμιζε σκοτωμένο με τη σπάθα του ο «Αγυλλέας» θα κινούνε.

Αντίο η παλληκάρια άποτέλεσε τη μεγαλύτερη όνικη και κινούσε το μεγαλύτερο θαυμασμό στους άνθρώπους, πιο πολύ όμως από όλες τις άλλες εποχές που πέρσανε ή άνθρωπος, ή παλληκάρια κυριέυε τις άνθρωπινες ψυχές την εποχή εκείνη, που ο κόσμος ήτανε γεμάτος από κουρά.

σάρους και από κλέφτες στη στεριά και στη θάλασσα.

Γ' αυτό παιδιά από το λαό μέσα γινόντουσαν άρνητοι στις στεριές και μεγάλου καπετάνιστη θάλασσα, άμα ήσανε όχι μονάχα γενναία και άφοβα, αλλά και άποφασισμένα σε κάθε στιγμή να παίξουνε τη ζωή τους περιφρονώντας το θάνατο και τρέχοντας στον κίνδυνο σαν σε παιχνιδι.

Στη νησί, που φτάσανε, μαζεύτηκε άμέσως ή φοβερή περιπέτεια, καθώς και ή παλληκάρια του Σταύρου του Αρμυρίνη.

Όλοι τώρα τον θαυμάσανε και όλοι τον πηγάσαν με σεβασμό και του φερόντουσαν με μεγάλη έκτίμησι.

Στη μοιρασιά, που κάνανε, τα παλληκάρια της τσορούμης δόσανε να κεί παρ'αυτο από τα τάλαρα, που πέφτανε στο δικαίωμα τους στις γήρες και στα όφανα, στις μαννάδες των παλληκάρων, που είχαν σκοτωθή.

Ο Σταύρος όταν ήρθε ή σειρά του και τον ρώτησε ο καπετάν Κωνσταντής τί θέλει ν' άφήσι άπό το μερτικό του, άπάντησε άδίσταχτα με μία λέξη:

«Όλα!»

Τον πηράσαν με έκπληξη και θαυμασμό.

Τί με πηράτε; τους έλεπε. Έγώ δεν έγω ούτε γρηά μάννα, ούτε γέρο πατέρα, δεν έγω ούτε γυνάικα, παιδιά, γιά άδελφές κι άδελφούς άνημπορα, σπεί μου είναι το καράβι, και το προσάγνι μου θα βρεθή από τη φύλαξη του «Αγυλλέα».

Έτσι έβωκε όλα του τα τάλαρα, στις γήρες και στα όφανα, να τον σκοτωμένον της τσορούμης του καραβιού.

Το πράγμα μαθεύτηκε και ή άγία και ό θαυμασιός έχειλάσανε τις ψυχές όλων για το γενναίο παιδί και για τη μεγάλη του καρδιά.

Ο καπετάν Κωνσταντής, που δεν είχε φαμίλια, τόσο συμπόνεσε και θαύμασε το Σταύρο, που άποφάσανε να τον κηνή παιδί του και να του άφήσι όλα τα υπάρχοντά του.

— Άκουσε, ρε Σταύρο, του εί-

πε μία μέρα, σε μάζεψα μέσα από τα νερά και άφημένο από τη μοίρα και ήταν μία έκτοστή κωμικές καλίδες, άνάμεσα στις οποίες πηγαίνονταν, άδρες, γυναικες άποκορηστικά άσχημες, γέροι, παιδιά, σκυλιά, πουλερικά, γουρούνια. Η παρουσία των αϊμαλάτων κίνησε την γενική περιέργεια. Όλο το χωριό έτρεξε και μαζεύτηκε γύρω τους, καζιόντας τους, πελαρώνοντας τους σε μία γλώσσα που βέβαια ήταν άγνωστη στα δύο παλληκάρια. Περιττό να περιγράψουμε την άνησυγία των φίλων μας, έτσι όλομνηχοι καθώς ήταν, άνυπεράσπιστοι στα χείρα μιας φυλής άγριων.

Και δια μιας όλοι άσπασαν. Ένας μασόρος πανώλης, με το μέτωπο στεφανωμένο με διαδήμα όπο κόκκινα λουλούδια, με βάσιμα έπιπλατικά, έπλησίασε τους αϊμαλάτους. Τους κτύπησε μία στιγμή άπ'αυτο και ύστερα στράφηκε προς εκείνους που τότε είχαν συλλάβει και άσχημα να τους κηνή διαφόρες έρωτήσεις. Αυτή ή συνομιλία διακόπηκε κι όλας από κάμποσα λεπτά, όταν ένω καινούριο πρόσωπο, διασάζοντας τους μαζεμμένους θεατές, πλησίασε στον άρνητο που φερόσε το λουλούδινο στεφανίο.

Αυτόν τον νεοφερμένο ο Τζάκι κι ο Σάμι τον άναγνώρισαν άμέσως με πραγματική άνακούφιση.

Ήταν ο Γκάγκο, ο μαύρος που είχε σώσει τον Σάμι από το θάνατο της έξινης μέσα στο δάσος και που είχε ανταλλάξει ένω ρολόγιου και μία άλυσίδα είχε έπιστρέψει στους δύο φίλους τα ένα από τα έξαφανισμένα τους ό-λόγια. Άρχισε τότε μια ζώση συζήτηση με τον άρνητο. Κάθε όπο ο Γκάγκο με χειρονόμες έδειχνε τους αϊμαλάτους, ένω πάλι ο άρνητος έβγάζε παράξενα φθόγγους που έμοιαζαν με έμφωνήματα έπιπλατικών. Ύστερα, μετά όλο σόπασε ο Γκάγκο, δύο μαύροι άσκακόντας σε μία διαταγή του φυλάργου, πλησίασαν τους αϊμαλάτους και τους έκοψαν τα δειμά. Τούτοι άναμώθηκαν, ζωλμένοι άκούη, αλλά με την καρδιά που κτυπούσε δυνατά από έλπίδα, ο άρνητος είπε τότε άκούη με μερικά λόγια και ο Γκάγκο, με περφόρασε στους δύο νέους στην περφόρησι διδύκτο του, την μισο-έγγλέκη, μισο-άρπάκη.

Φίλοι μου, τους λέει, βρισκόμαστε έδώ στο κράτος του βασιλιά Ναφαναγκέ, που κυριαρχεί όδες τις φυλές των κάφρων. Σας ζητεί να συγγνωρέσετε τους όπληκους του που σας κακομεταχειρίστηκαν έπειδή είχαν νομίσσει ότι άνηκατε στην φυλή των Λευκών, που έργεται μέσα στο δάσος για να κλέβη τα κτήνη και να δολοφονή τον άνυπεράσπιστο λαό του. Έγώ τον πληροφόρησα ότι σείς είστε καλοί Λευκοί, φίλοι δικού μου, που μοιά έμμεσα με τζάκι που λεί από έμια γενναία πολέμους. Μ' όλο που ο Ναφαναγκέ δυσκολεύεται να πιστέψη πως ό-παργουν και Λευκοί που δεν είναι ληστές, εν τούτοις έχει έμπισσύνη στη δική μου σύσταση και σας δίνει πίσω την έλευθερία σας.

— Καλέ μου Γκάγκο, άπάντησε ο Τζάκι, κατασυνκινημένος. Σ' ένωρυστούμε από το δάσος της καρδιάς μας καθώς και τον άρνητο σας τον Ναφαναγκέ. Είμαστε έτοιμοι να σας δώσουμε κάθε άποδίδει της ελκινεινίας μας που θα μας ζητήσετε, καθώς και την διαβεβαίωση ότι είμεθα φίλοι σας.

Ο Γκάγκο μετέφρασε αυτά τα λόγια στον άρνητο που άπάντησε με μακρότατα όφανα.

— Λέει, συνέχισε ο Γκάγκο, ότι έχει έμπισσύνη στην τιμιότητά σας και ότι αν είστε, όπως το λέτε, πραγματικοί φίλοι του, θα μπο-

ρούσατε ίσως να του κάνατε μία μεγάλη έκδούλευσι.

Αν έινε στο χέρι μας, ο Ναφαναγκέ μπορεί να έινε ήτοιος ότι θα κάναμε ό,τι εινε δυνατόν για να τον έξυπηρετήσουμε. Περί τούτου πρόκειται:

— Νά. Βρισκόμαστε στο πόλεμο με τους Λευκούς που μας κλείουν τ' άρνια και δολοφονούν άτιμα τους δυστυχισμένους Μασόρους. Δεν έγουμε δική την δύναμη να πολεμήσουμε έναντιόν τους, γιατί αυτοί έχουν όπλα που μας στέλνουν το θάνατο από μακριά, ενώ έμεις δεν έγουμε. Θα μπορούσαμε έσείς να μας προμηθεύσετε τέτοια όπλα:

— Δυστυχώς, άπάντησε ο Τζάκι, δεν έγουμε παρά εκείνα που μας πήσαν οι δικοί σας όταν μας έφρασαν έδώ. Αν όμως μας τα έστρέψετε, είμαστε πρόθυμοι να πολεμήσουμε να πολεμήσουμε τους έθνηρους σας που συγγράφουν εινε και δικοί σας έθνηροι. Έκείνοι άκριβώς μας κινούνταν την όρα από κάμποσα σκέμ, δέχθηκε την πρόταση, αλλά κι' αυτός έδωλασε ότι αν τυχόν ο Λευκός δεν κατασώσει την όψογιά του, θα κατασώσουν τον Σάμι και τότε ο Ναφαναγκέ διάταξε τους μαύρους να συνεχίσουν την πορεία.

Όταν πιά κόντευαν να έγουν από το δάσος και να περάσουν στις μεγάλες θαμνώδεις έκτασεις που έκτειναν μπροστά από το κτήμα, ήλθε στ' αυτιά τους ο κρότος πυροβολισμών.

Ο Τζάκι τότε, στρεφόμενος προς τους πολεμιστές, φώναξε: Φαίνεται να γίνεται μάχη στο κτήμα. Είμπρος όλοι μας προς τα εκεί!

Στο ποστάντα του οι μαύροι ύπηκουσαν.

Τί να έινε σιμείη; Οι ληστές που είχαν έπιχειρήσει να σκοτώσουν τους δύο νέους μέσα στο δάσος, δεν ήταν όλοι έ-πό το σινε συνένοχοι του Στάνεβ και του Ρόμπελ, που είχαν σταλά εκεί για να ξεμπερδέψουν μία και καλή τα παλληκάρια. Ο Στάνεβ είχε πιά άποφασίσει να άποκαλύψη το παιχνίδι του κι ό-στερα από την έξαφάνισή των δύο νέων να μαζέψι όλα τα πρόβατα του κτήματος και μαζί με τους

Βρήκαμε, έπί τέλους, τη θέσι όπου κρύβονταν οι έθνηροι μας, έ-βρισαν ο Γκάγκο στον Τζάκι και τον Σάμουελ. Θα έκινήσουμε άμέσως για να πάμε να τους συναντήσουμε. Θα πολεμήσουμε κι' αυτή φορά πρώτοι πιά να τους νικήσουμε. Έσείς θα έλθετε μαζί μας:

— Βεβαίως, άπάντησαν. Δόστε μας μόνο τα όπλα μας και θα σας άποδίδουμε πόρο ή φύλα μας, που έινε πολύτιμη για σας!

Η ατμόσφαιρα έγινε άμέσως δεκτή. Ο Ναφαναγκέ βέβαια θα προτιμούσε να είχε κρατήσει για τον έαυτό του τις «βέργες που έ-βγαζαν φωτιά», όπως όνόμαζε τα τουφέκια, αλλά καταλάβαινε κι όλας ότι δεν θα ήξερε το μυστικό

—ή συνέχεια—

Ο κ. Μπασιζής άμιλών εις τους θαμνώδεις της Δ. Α. Σ.

Τρία χρόνια ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΣΤΙΣ ΦΩΛΗΕΣ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

ΥΠΟ: ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΕΡΜΑΝ

—ή συνέχεια—

Οι Μαύροι εν τούτοις που τους είχαν άρπάξει, δεν ήταν άνηρωποφύγοι. Έτσι ή άλλοις ό-μοιοι οι δύο μας φίλοι τα είχαν σκώρα.

Ύστερα από μιάς ώρας δρόμο οι Νέγροι σταμάτησαν κι' άκούμπησαν στο έδαφος τους αϊμαλάτους τους. Είχαν φθάσει σ' ένα μεγάλο έξοχισμα του δάσους, όπου βρισκόταν το χωριό μιας φυλής κάφρων.

Ακατόστατα ριγμένες δύο και και ήταν μία έκτοστή κωμικές καλίδες, άνάμεσα στις οποίες πηγαίνονταν, άδρες, γυναικες άποκορηστικά άσχημες, γέροι, παιδιά, σκυλιά, πουλερικά, γουρούνια. Η παρουσία των αϊμαλάτων κίνησε την γενική περιέργεια. Όλο το χωριό έτρεξε και μαζεύτηκε γύρω τους, καζιόντας τους, πελαρώνοντας τους σε μία γλώσσα που βέβαια ήταν άγνωστη στα δύο παλληκάρια. Περιττό να περιγράψουμε την άνησυγία των φίλων μας, έτσι όλομνηχοι καθώς ήταν, άνυπεράσπιστοι στα χείρα μιας φυλής άγριων.

Και δια μιας όλοι άσπασαν. Ένας μασόρος πανώλης, με το μέτωπο στεφανωμένο με διαδήμα όπο κόκκινα λουλούδια, με βάσιμα έπιπλατικά, έπλησίασε τους αϊμαλάτους. Τους κτύπησε μία στιγμή άπ'αυτο και ύστερα στράφηκε προς εκείνους που τότε είχαν συλλάβει και άσχημα να τους κηνή διαφόρες έρωτήσεις. Αυτή ή συνομιλία διακόπηκε κι όλας από κάμποσα λεπτά, όταν ένω καινούριο πρόσωπο, διασάζοντας τους μαζεμμένους θεατές, πλησίασε στον άρνητο που φερόσε το λουλούδινο στεφανίο.

Αυτόν τον νεοφερμένο ο Τζάκι κι ο Σάμι τον άναγνώρισαν άμέσως με πραγματική άνακούφιση.

Ήταν ο Γκάγκο, ο μαύρος που είχε σώσει τον Σάμι από το θάνατο της έξινης μέσα στο δάσος και που είχε ανταλλάξει ένω ρολόγιου και μία άλυσίδα είχε έπιστρέψει στους δύο φίλους τα ένα από τα έξαφανισμένα τους ό-λόγια. Άρχισε τότε μια ζώση συζήτηση με τον άρνητο. Κάθε όπο ο Γκάγκο με χειρονόμες έδειχνε τους αϊμαλάτους, ένω πάλι ο άρνητος έβγάζε παράξενα φθόγγους που έμοιαζαν με έμφωνήματα έπιπλατικών. Ύστερα, μετά όλο σόπασε ο Γκάγκο, δύο μαύροι άσκακόντας σε μία διαταγή του φυλάργου, πλησίασαν τους αϊμαλάτους και τους έκοψαν τα δειμά. Τούτοι άναμώθηκαν, ζωλμένοι άκούη, αλλά με την καρδιά που κτυπούσε δυνατά από έλπίδα, ο άρνητος είπε τότε άκούη με μερικά λόγια και ο Γκάγκο, με περφόρασε στους δύο νέους στην περφόρησι διδύκτο του, την μισο-έγγλέκη, μισο-άρπάκη.

Φίλοι μου, τους λέει, βρισκόμαστε έδώ στο κράτος του βασιλιά Ναφαναγκέ, που κυριαρχεί όδες τις φυλές των κάφρων. Σας ζητεί να συγγνωρέσετε τους όπληκους του που σας κακομεταχειρίστηκαν έπειδή είχαν νομίσσει ότι άνηκατε στην φυλή των Λευκών, που έργεται μέσα στο δάσος για να κλέβη τα κτήνη και να δολοφονή τον άνυπεράσπιστο λαό του. Έγώ τον πληροφόρησα ότι σείς είστε καλοί Λευκοί, φίλοι δικού μου, που μοιά έμμεσα με τζάκι που λεί από έμια γενναία πολέμους. Μ' όλο που ο Ναφαναγκέ δυσκολεύεται να πιστέψη πως ό-παργουν και Λευκοί που δεν είναι ληστές, εν τούτοις έχει έμπισσύνη στη δική μου σύσταση και σας δίνει πίσω την έλευθερία σας.

— Καλέ μου Γκάγκο, άπάντησε ο Τζάκι, κατασυνκινημένος. Σ' ένωρυστούμε από το δάσος της καρδιάς μας καθώς και τον άρνητο σας τον Ναφαναγκέ. Είμαστε έτοιμοι να σας δώσουμε κάθε άποδίδει της ελκινεινίας μας που θα μας ζητήσετε, καθώς και την διαβεβαίωση ότι είμεθα φίλοι σας.

Ο Γκάγκο μετέφρασε αυτά τα λόγια στον άρνητο που άπάντησε με μακρότατα όφανα.

— Λέει, συνέχισε ο Γκάγκο, ότι έχει έμπισσύνη στην τιμιότητά σας και ότι αν είστε, όπως το λέτε, πραγματικοί φίλοι του, θα μπο-

ρούσατε ίσως να του κάνατε μία μεγάλη έκδούλευσι.

Αν έινε στο χέρι μας, ο Ναφαναγκέ μπορεί να έινε ήτοιος ότι θα κάναμε ό,τι εινε δυνατόν για να τον έξυπηρετήσουμε. Περί τούτου πρόκειται:

— Νά. Βρισκόμαστε στο πόλεμο με τους Λευκούς που μας κλείουν τ' άρνια και δολοφονούν άτιμα τους δυστυχισμένους Μασόρους. Δεν έγουμε δική την δύναμη να πολεμήσουμε έναντιόν τους, γιατί αυτοί έχουν όπλα που μας στέλνουν το θάνατο από μακριά, ενώ έμεις δεν έγουμε. Θα μπορούσαμε έσείς να μας προμηθεύσετε τέτοια όπλα:

— Δυστυχώς, άπάντησε ο Τζάκι, δεν έγουμε παρά εκείνα που μας πήσαν οι δικοί σας όταν μας έφρασαν έδώ. Αν όμως μας τα έστρέψετε, είμαστε πρόθυμοι να πολεμήσουμε να πολεμήσουμε τους έθνηρους σας που συγγράφουν εινε και δικοί σας έθνηροι. Έκείνοι άκριβώς μας κινούνταν την όρα από κάμποσα σκέμ, δέχθηκε την πρόταση, αλλά κι' αυτός έδωλασε ότι αν τυχόν ο Λευκός δεν κατασώσει την όψογιά του, θα κατασώσουν τον Σάμι και τότε ο Ναφαναγκέ διάταξε τους μαύρους να συνεχίσουν την πορεία.

Όταν πιά κόντευαν να έγουν από το δάσος και να περάσουν στις μεγάλες θαμνώδεις έκτασεις που έκτειναν μπροστά από το κτήμα, ήλθε στ' αυτιά τους ο κρότος πυροβολισμών.

Ο Τζάκι τότε, στρεφόμενος προς τους πολεμιστές, φώναξε: Φαίνεται να γίνεται μάχη στο κτήμα. Είμπρος όλοι μας προς τα εκεί!

Στο ποστάντα του οι μαύροι ύπηκουσαν.

Τί να έινε σιμείη; Οι ληστές που είχαν έπιχειρήσει να σκοτώσουν τους δύο νέους μέσα στο δάσος, δεν ήταν όλοι έ-πό το σινε συνένοχοι του Στάνεβ και του Ρόμπελ, που είχαν σταλά εκεί για να ξεμπερδέψουν μία και καλή τα παλληκάρια. Ο Στάνεβ είχε πιά άποφασίσει να άποκαλύψη το παιχνίδι του κι ό-στερα από την έξαφάνισή των δύο νέων να μαζέψι όλα τα πρόβατα του κτήματος και μαζί με τους

Βρήκαμε, έπί τέλους, τη θέσι όπου κρύβονταν οι έθνηροι μας, έ-βρισαν ο Γκάγκο στον Τζάκι και τον Σάμουελ. Θα έκινήσουμε άμέσως για να πάμε να τους συναντήσουμε. Θα πολεμήσουμε κι' αυτή φορά πρώτοι πιά να τους νικήσουμε. Έσείς θα έλθετε μαζί μας:

— Βεβαίως, άπάντησαν. Δόστε μας μόνο τα όπλα μας και θα σας άποδίδουμε πόρο ή φύλα μας, που έινε πολύτιμη για σας!

Η ατμόσφαιρα έγινε άμέσως δεκτή. Ο Ναφαναγκέ βέβαια θα προτιμούσε να είχε κρατήσει για τον έαυτό του τις «βέργες που έ-βγαζαν φωτιά», όπως όνόμαζε τα τουφέκια, αλλά καταλάβαινε κι όλας ότι δεν θα ήξερε το μυστικό

—ή συνέχεια—

Οι Μαύροι εν τούτοις που τους είχαν άρπάξει, δεν ήταν άνηρωποφύγοι. Έτσι ή άλλοις ό-μοιοι οι δύο μας φίλοι τα είχαν σκώρα.

Ύστερα από μιάς ώρας δρόμο οι Νέγροι σταμάτησαν κι' άκούμπησαν στο έδαφος τους αϊμαλάτους τους. Είχαν φθάσει σ' ένα μεγάλο έξοχισμα του δάσους, όπου βρισκόταν το χωριό μιας φυλής κάφρων.

Ακατόστατα ριγμένες δύο και και ήταν μία έκτοστή κωμικές καλίδες, άνάμεσα στις οποίες πηγαίνονταν, άδρες, γυναικες άποκορηστικά άσχημες, γέροι, παιδιά, σκυλιά, πουλερικά, γουρούνια. Η παρουσία των αϊμαλάτων κίνησε την γενική περιέργεια. Όλο το χωριό έτρεξε και μαζεύτηκε γύρω τους, καζιόντας τους, πελαρώνοντας τους σε μία γλώσσα που βέβαια ήταν άγνωστη στα δύο παλληκάρια. Περιττό να περιγράψουμε την άνησυγία των φίλων μας, έτσι όλομνηχοι καθώς ήταν, άνυπεράσπιστοι στα χείρα μιας φυλής άγριων.

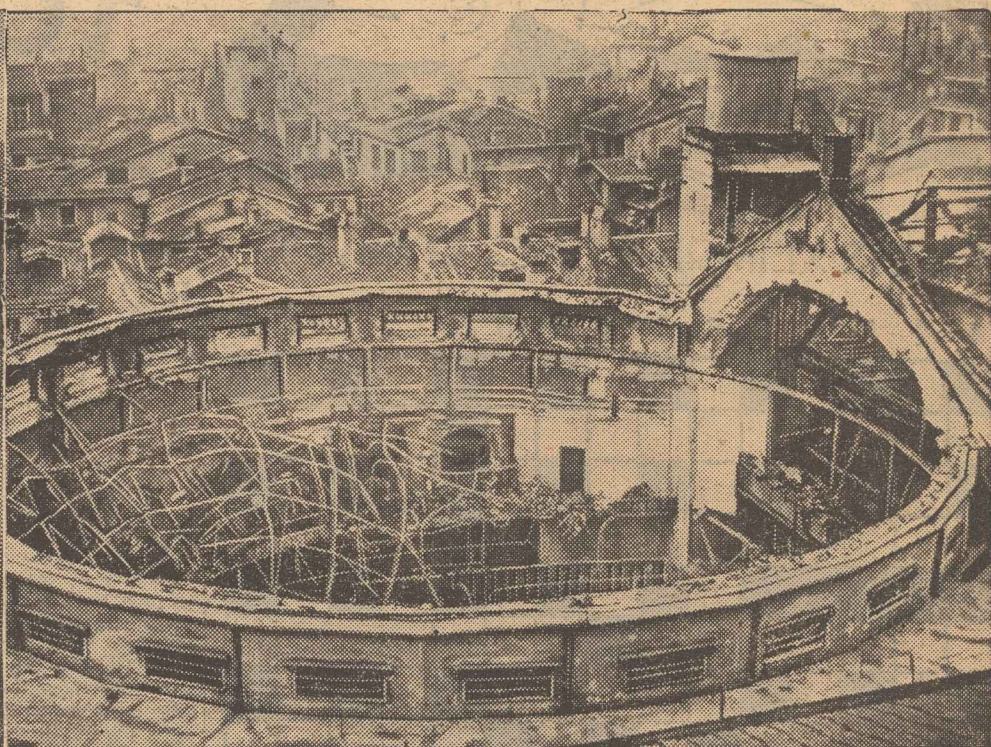
Και δια μιας όλοι άσπασαν. Ένας μασόρος πανώλης, με το μέτωπο στεφανωμένο με διαδήμα όπο κόκκινα λουλούδια, με βάσιμα έπιπλατικά, έπλησίασε τους αϊμαλάτους. Τους κτύπησε μία στιγμή άπ'αυτο και ύστερα στράφηκε προς εκείνους που τότε είχαν συλλάβει και άσχημα να τους κηνή διαφόρες έρωτήσεις. Αυτή ή συνομιλία διακόπηκε κι όλας από κάμποσα λεπτά, όταν ένω καινούριο πρόσωπο, διασάζοντας τους μαζεμμένους θεατές, πλησίασε στον άρνητο που φερόσε το λουλούδινο στεφανίο.

Αυτόν τον νεοφερμένο ο Τζάκι κι ο Σάμι τον άναγνώρισαν άμέσως με πραγματική άνακούφιση.

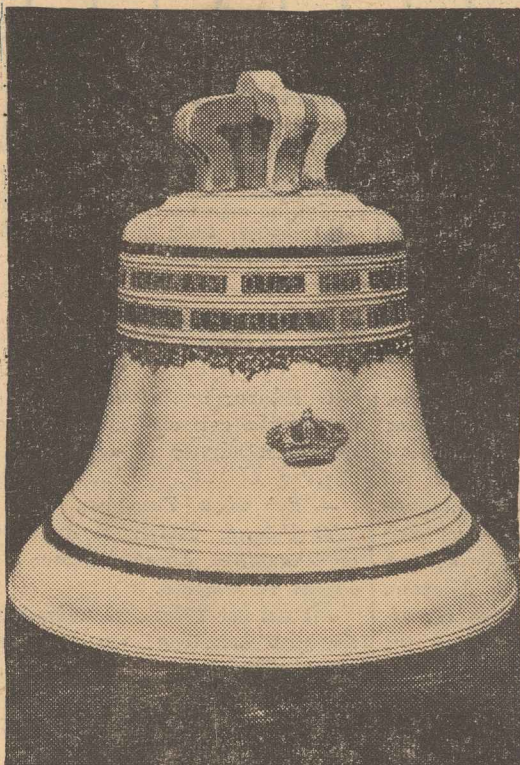
Ήταν ο Γκάγκο, ο μαύρος που είχε σώσει τον Σάμι από το θάνατο της έξινης μέσα στο δάσος και που είχε ανταλλάξει ένω ρολόγιου και μία άλυσίδα είχε έπιστρέψει στους δύο φίλους τα ένα από τα έξαφανισμένα τους ό-λόγια. Άρχισε τότε μια ζώση συζήτηση με τον άρνητο. Κάθε όπο ο Γκάγκο με χειρονόμες έδειχνε τους αϊμαλάτους, ένω πάλι ο άρνητος έβγάζε παράξενα φθόγγους που έμοιαζαν με έμφωνήματα έπιπλατικών. Ύστερα, μετά όλο σόπασε ο Γκάγκο, δύο μαύροι άσκακόντας σε μία διαταγή του φυλάργου, πλησίασαν τους αϊμαλάτους και τους έκοψαν τα δειμά. Τούτοι άναμώθηκαν, ζωλμένοι άκούη, αλλά με την καρδιά που κτυπούσε δυνατά από έλπίδα, ο άρνητος είπε τότε άκούη με μερικά λόγια και ο Γκάγκο, με περφόρασε στους δύο νέους στην περφόρησι διδύκτο του, την μισο-έγγλέκη, μισο-άρπάκη.

Φίλοι μου, τους λέει, βρισκόμαστε έδώ στο κράτος του βασιλιά Ναφαναγκέ, που κυριαρχεί όδες τις φυλές των κάφρων. Σας ζητεί να συγγνωρέσετε τους όπληκους του που σας κακομεταχειρίστηκαν έπειδή είχαν νομίσσει ότι άνηκατε στην φυλή των Λευκών, που έργεται μέσα στο δάσος για να κλέβη τα κτήνη και να δολοφονή τον άνυπεράσπιστο λαό του. Έγώ τον πληροφόρησα ότι σεί

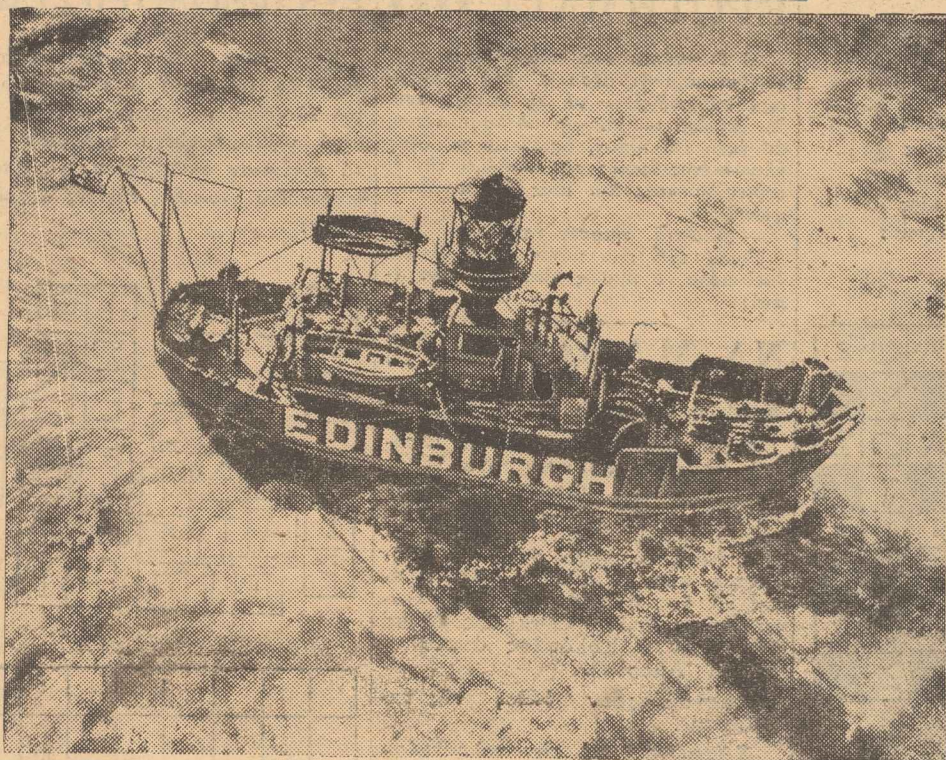
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΦΑΚΟΥ

Α ρ ι σ τ ε ρ α : Η Μήγκαν Τέυλορ (Αγγλία) η οποία κατέκτησε εις τούς αγώνας της Στοκχόλμης τόν τίτλον της παγκοσμίου πρωταθλήτριας της παγοδρομίας, δίδει εις τούς ἐνθουσιώδεις θαυμαστάς της αὐτόγραφα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῶν ἀποδυτηρίων. Δ ε ξ ι α : Τὸ «Λυρικὸν Θέατρον» τὸ μεγαλειότερον θέατρον τοῦ Μιλάνου καταπεσόντα σχεδὸν ὑπὸ πυρκαϊᾶς. Ἡ εἰκὼν μας δεικνύει τὸν καταπεσόντα θάλον τοῦ θεάτρου

Α ρ ι σ τ ε ρ α : Εἰς τὸ μέρος ὅπου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐφονεύθη κατόπιν αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος ἡ Βασίλισσα τοῦ Βελγίου Ἀστρίδ, κτίζεται εἰς μνήμην της ἓνα παρεκκλήσιον εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἀναρτηθῇ ὁ κώδων αὐτὸς πού ἐχύθη ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ Βέλγιον. Ὁ κώδων φέρει τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ μίαν σχετικὴν ἐπιγραφὴν. Εἰς τὸ μ ἔ σ ο ν : Ὁ Βασιλεὺς της Ρουμανίας Κάρολος μετὰ τὸν νέον του πρωθυπουργὸν Πατριάρχην Μύρωνα Κρίστεα ἐν ἐπίσημῳ ἱερατικῇ περιβολῇ. Δ ε ξ ι α : Ὁ ἀντιβασιλεὺς της Αἰθιοπίας Δοῦξ της Ἀόστης περιώδευσε τελευταίως τὴν Ἀθήσυνίαν διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πρόβον της ἀποικιοποιήσεως της χώρας. Εἰς τὴν εἰκόνα αὐαὸ ἀντιβασιλεὺς συνομιλῶν ἐγκαρδιῶς μετὰ Ἰταλοὺς ἀποίκους

Α ρ ι σ τ ε ρ α : Εἰς τὴν βόρειον γερμανικὴν θάλασσαν ἐνέσκηψε καὶ πάλιν σφοδρὰ καταιγίς. Εἰς τὴν φωτογραφίαν μας ὁ πλωτὴς φάρος «Ἐντιμιουργὸς» ὁ ὁποῖος παρεδόθη συννεπείᾳ της Ρωσσοστραρχίας, εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων ἀπὸ τῆς θέσεώς του. Δ ε ξ ι α : Εἰς τὸ Λονδίνον ἐγγινῶν ἀσκήσεις ἀντιπῆς ἀγαντῶν τῶν ἀσφυσιολόγων ἀερίων ὑπὸ διαφόρων τμημάτων τοῦ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ εὐρισκομένου στρατοῦ· κατὰ τὰς ὁποίας μετεχειρίσθησαν τὰ νεώτατα προφυλακτικὰ μέσα. Εἰς τὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἡ μεταφορά ἐνός «πληγωμένου»